

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 1700 van 14 september 2007
in de zaak X/ Ilde kamer**

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden van Syrische nationaliteit, op 15 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KECHICHE, loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché P. VAN COSTENOBLE , die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A (2) van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève), waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *o.c.*, Genève, 1992, nr. 204).

1. De eerste verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lattakiyeh. Ze is soennitisch moslim. Samen met de tweede verzoekende partij heeft ze vier kinderen. De eerste verzoekende partij is in Syrië parttime taxichauffeur en deelt haar taxi met anderen. Op 23 maart 2003 stopte ze langs de weg om een man te helpen die aan de kant van de straat lag. Toen ze dorpelingen met een tractor zag naderen is ze weggereden en heeft ze de man achtergelaten. Daarna werd een collega-chauffeur, die met de taxi waarin ze gereden had, aangevallen. De auto werd vernield. De eerste verzoekende partij heeft de situatie bij de verkeerspolitie aangekaart. Nadien werd haar huis beschoten. Via haar advocaat heeft ze vernomen dat de familie van de overleden man hiervoor verantwoordelijk was. Ze heeft een verzoeningspoging met de familieleden ondernomen. De eerste verzoekende partij was bereid geld te geven, maar de familieleden van de overleden man waren uit op wraak. De eerste verzoekende partij heeft dan haar toevlucht bij familieleden gezocht. De tweede verzoekende partij is met de kinderen thuis gebleven. Op 7 mei 2003 heeft de eerste verzoekende partij klacht tegen deze familie ingediend. De zaak werd dan doorverwezen naar de rechtbank van Jable aangezien de man daar was overleden. Op 19 juni 2003, toen de eerste verzoekende partij met haar zoon naar huis ging, kwam een wagen met hoge snelheid op hen af. Ze heeft zichzelf en haar zoon aan de kant gesmeten. Ze hebben zich bezeerd. Ze werden naar het nationale ziekenhuis van Lattakiyeh gebracht. Daar heeft de politie de eerste verzoekende partij ondervraagd. De politie vroeg de kentekens van de nummerplaat. De eerste verzoekende partij antwoordde dat ze via omstanders had vernomen dat de wagen geen nummerplaat had. De agent vond dit beledigend en vroeg hoe ze de regering hiervan durfde te beschuldigen. De agent heeft haar 'beest' genoemd, waarop ze hem, de Syrische staat en de Syrische president voor 'beest' uitgescholden heeft. Ze zou gans de Syrische presidentiële familie beledigd hebben. Daarna heeft ze het ziekenhuis verlaten, maar ze heeft haar zoon daar achtergelaten. Ze beseftte de ernst van de situatie. Op aanraden van haar broers en vrienden heeft ze dezelfde dag Syrië verlaten en richting Turkije getrokken. Op 17 juli 2003 heeft de eerste verzoekende partij asiel aangevraagd in Zweden. Op 15 oktober 2003 heeft ze een negatieve beslissing gekregen. Gedurende haar afwezigheid werden haar broers en de tweede verzoekende partij door de Syrische

autoriteiten lastiggevalen. Uiteindelijk is de tweede verzoekende partij met de kinderen op 9 januari 2004 in Zweden aangekomen. De tweede verzoekende partij kreeg medische begeleiding van de Zweedse autoriteiten. De eerste verzoekende partij wachtte de beslissing in hoger beroep af. In oktober 2004 deelden haar broers haar mee dat ze kon terugkeren omdat de Syrische autoriteiten haar niet meer zochten. In november 2004 vernam de eerste verzoekende partij dat ze zich op 25 november 2004 bij de Zweedse autoriteiten moest melden voor repatriëring. Toch koos ze ervoor om op 15 november illegaal naar Syrië terug te keren. Op 21 november 2004 is ze toegekomen. De tweede verzoekende partij bleef samen met de kinderen achter in Kasab. De eerste verzoekende partij reisde door naar haar vriend S. in Lattakiyeh. Hij deelde haar mee dat de Syrische autoriteiten haar broers onder druk gezet hadden om haar valse informatie te geven opdat ze naar Syrië zou terugkeren. Diezelfde dag vluchtte de verzoekende partij met haar gezin naar Turkije. Op 23-24 december 2004 zijn ze van Turkije naar België gereisd. Op 29 december 2004 hebben ze in België asiel aangevraagd.

2. Ter terechtzitting bevestigt de tweede verzoekende partij dat ze haar asielrelaas volledig steunt op en verbindt met dat van haar echtgenoot, de eerste verzoekende partij.

3. De bestreden beslissing steunt haar weigering op volgende incoherenties:

– Het is ongeloofwaardig dat de verzoekende partij in het ziekenhuis van Lattakiyeh de Syrische staat, inclusief de Syrische presidentiële familie, beledigd heeft (verhoorverslag van 6 november 2006, p.8). De verzoekende partij is in Syrië opgegroeid en heeft er haar hele leven gewoond, dan kan er toch van worden uitgegaan dat ze zich ten eerste bewust moet zijn geweest van de consequenties hiervan. Het is quasi ondenkbaar dat ze in aanwezigheid van een agent de Syrische presidentiële familie op dergelijke wijze heeft beledigd temeer omdat de agent haar probeerde te helpen door te vragen naar de nummerplaat van de wagen die hen trachtte aan te rijden (verhoorverslag van 6 november 2006, p.7). Daarenboven is het merkwaardig dat ze uit het ziekenhuis vertrokken is zonder dat de agent dit probeerde te verhinderen en haar zoon achtergelaten heeft, vertrouwend op vrienden die in het ziekenhuis aanwezig waren (verhoorverslag van 6 november 2006, p.8).

– Het is ongeloofwaardig dat de verzoekende partijen samen met hun kinderen illegaal van Zweden naar Syrië gereisd zijn. Ten eerste omdat de eerste verzoekende partij tijdens het gesprek in kader van het terugnameverzoek aan Zweden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 januari 2005 verklaarde dat ze op 15 september 2004 Zweden hadden verlaten en naar Syrië teruggekeerd waren. Daar zijn ze op 20 september 2004 aangekomen. Diezelfde dag zijn ze naar Turkije vertrokken waar ze tot 24 december 2004 gebleven zijn. Tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de eerste verzoekende partij dat ze pas op 15 november 2004 Zweden verlaten hebben en dat ze op 21 november in Syrië zijn aangekomen (verhoorverslag van 11 april 2006, p.13). Het is hoogst merkwaardig dat ze deze reis ondernomen hebben omdat ze niet helemaal overtuigd waren van de situatie (verhoorverslag van 6 november 2006, p.4). Zo had de eerste verzoekende partij schrik om naar huis te gaan en besloot eerst langs haar vriend S.K. te gaan. Ten tweede kunnen de verzoekende partijen geen bewijs van hun terugkeer naar Syrië neerleggen.

1.1.4. De psychische toestand van de tweede verzoekende partij, die door een adviseur-expert bevestigd wordt, is onvoldoende om een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève te staven.

5 De verzoekende partijen zijn niet in het bezit van enig reis-en of identiteits-

document, waardoor hun reisweg en identiteit niet kunnen gecontroleerd worden. De identiteitsdocumenten afgegeven door de Zweedse autoriteiten tonen aan dat ze onder deze identiteit asiel in Zweden hebben aangevraagd. Een gegeven dat het Commissariaat-generaal niet betwist.

1.2.1. De verzoekende partijen herhalen hun asielmotieven. Voorts geven ze een algemene uiteenzetting betreffende de bewijslast.

1.2.2. De verzoekende partijen stellen dat een asielaanvraag in een West-Europees land beschouwd wordt als hoogverraad en strafbaar is op grond van de artikelen 285 en 287 van de Syrische Strafwet.

1.3.1. De verzoekende partijen beperken zich tot het herhalen van hun asielmotieven zonder de weergegeven motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gebaseerd is op pertinente en afdoende motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partijen falen hierin. Ze weerleggen op geen enkele wijze de motieven die de Commissaris-generaal aanhaalde met betrekking tot belediging van de Syrische staat en de Syrische presidentiële familie, die de aanleiding vormden van hun vlucht uit Syrië en ook niet met betrekking tot hun terugkeer uit Zweden naar Syrië op illegale wijze. Een dergelijk verweer is niet dienstig om de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te voeren.

Voorts vraagt de verzoekende partij de toepassing van het 'voordeel van de twijfel'. Het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn. De verklaringen zijn niet geloofwaardig. In de gegeven omstandigheden wordt aldus terecht aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet gegeven (R.v.St., nr. 124.438 van 21 oktober 2003).

1.3.2. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat een asielaanvraag in een derde land beschouwd wordt als verraad in hun geboorteland. Hiervoor verwijzen ze naar het Syrische strafwetboek (artikel 285 en 287). De loutere verwijzing naar wetsartikelen zonder nadere uitleg en bewijs over hun effectieve toepassing te verstrekken is geen bewijs van de aangehaalde vrees voor vervolging. Het weerlegt niet de objectieve informatie die in het administratief dossier opgenomen is. Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen tijdens hun verschillende verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat- Generaal geen melding van hun vrees voor vervolging omwille van hun asielaanvraag in België bij een eventuele terugkeer naar haar geboorteland, hebben gemaakt. Gedurende deze verhoren hebben ze daar wel de kans gehad. Op het einde van het verhoor van 20 juli 2006 werd immers uitdrukkelijk aan de eerste verzoekende partij gevraagd wat ze dacht dat haar ging overkomen bij eventuele terugkeer naar Syrië. De eerste verzoekende partij antwoordde: *"of ik zal worden gedood door de mannen met wie ik eerst problemen had ofwel zal ik levenslang opgesloten worden ofwel zal ik door de familie van Assad aangevallen worden"* (verhoorverslag van 20 juli 2006, p.9). *"mijn broers hadden niets gedaan en ze werden geslagen, mijn vrouw ook, wat zou ik, degene die iets verkeerd gedaan heeft, dan niet moeten verwachten. Misschien zal ik worden opgesloten, gefolterd of zelfs opgehangen worden"* (verhoorverslag van 6 november 2006, p. 8). Tot slot heeft de verwerende

partij een document (CEDOCA, SYR2007-013w) toegevoegd waaruit blijkt dat er geen aanwijzingen zijn die erop wijzen dat Syriërs die in het buitenland asiel hebben aangevraagd omwille van dit enkel feit een bijzondere vrees zouden moeten koesteren bij terugkeer naar hun vaderland. Het document werd opgesteld door CEDOCA een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst en wordt niet weerlegd.

1.3.3. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen tot op heden noch reisweg noch identiteit bewijzen. Bijgevolg kunnen reisweg, identiteit en een eventuele terugkeer naar Syrië niet gecontroleerd worden.

1.3.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen dat de Commissaris-generaal na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier en na lezing van de vragenlijst terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

Het middel is ongegrond.

2. In een tweede middel vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1. Gelet op de ongelooftwaardigheid van het relaas en het niet aanbrengen van andere vervolgingsfeiten kan er niet worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet.

2. De verzoekende partijen beroepen zich ook op artikel 48/4,c van de Vreemdelingenwet. Ze reiken geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Syrië thans een reëel risico zouden lopen op ernstige schade door een ernstige bedreiging van het leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.1.3. Tot slot verwijzen de verzoekende partij naar een persbericht betreffende de situatie in hun land van herkomst. Ze haalt een verklaring aan van Amnesty International die stelt dat de rechten van de van oppositieleden of vermeende oppositieleden in Syrië geschonden worden (Syrië – Après un état d’urgence de quarante et un ans, un véritable catalogue de violations des droits humains, Index AI: MDE 24/016/2004; zie ook “Les Syriens retournant dans leur pays continuent de courir un risque, Index AI: MDE 24/025/2005 van 13 mei 2005 ; zie ook geval van de verzoekende partijen « Des Syriens détenus au secret et torturés après avoir été renvoyés de force dans leur pays, Index AI : MDE 24/085/2005 van 19 september 2005). De rapporten met betrekking tot de toestand in het land van herkomst vormen geen aanduiding dat de verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 en die zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of, wegens dat risico, willen stellen voor zover door de verzoekende partijen niet met concrete elementen wordt aangetoond dat zij persoonlijk worden geviséerd. De verzoekende partijen hebben nagelaten deze algemene teksten te staven met relevante en concrete gegevens (R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

3. Aan de wettelijke voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen werd niet voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.